

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

»Danes boš morala ostati v sobi«, je rekla mama, ko je odhajala v tovarno. Majdica je žalostna prikimala. Nič kaj rada ni bila sama v sobi, ki je bila tako

Nekaj časa sta se lovila po sobi, potem je Majdica sedla na pručico in mu pripovedovala pravljice in pela pesmi. Popoldne je drobno zapraskalo po

tesna in temna, zlasti še, če je zunaj deževalo. Tudi Skakončku ni bilo kaj prav, toda morala sta se vdati. Kaj sta pa hotela zunaj na dežju? Vseeno je bilo doma bolj prijetno.

vratih. »Ha, mucika Belka je,« se je Majdica razveselila in stekla odpret.

Vsa mokra in tresoča se od mraza je Belka skočila v sobo in žalostno mijavkala: »Mijav, mijav, takšno vreme,

takšno vreme! Niti samemu hudobou ne bi privoščila, da bi bil tako moker, mijav, mijav.»

»Jaz tudi ne,« je prikimal Skakonček, »še tisti hrast se mi smili, ki je bil tako hudoben in me ni hotel izpustiti, da bi šel k Majdici, — če je sploh še živ in ga ni nocojšnjo noč strela raztreščila. Hu«, se je stresel ob spominu, »še zdaj me zgrabi jeza, če se spomnim, kako grdo mi je nagajal.«

»Mijav«, je modro rekla muca, »gospod Skakonček, pozabi, pozabi. Kar je bilo, je bilo. Jeza je grda reč. Škoda, da bi se jezil, tako lep balonček, kakor si ti.«

Všeč je bil balončku mucin polkon in je hitro dejal:

»Prav praviš, gospa Belka. Oh, saj se ne jezim. Saj ni vredno, da bi se jezil menu »zaplešimo«.

na tistega starega rogovileža, ki je ves črviv od vrha do tal.«

»Vesta kaj«, je rekla Majdica »poj-dimo se kaj igrat. Marička sedi na kamenu zaplešimo«.

»Mr, mr,« je rekla Belka, »jaz bi se šla pa raje loviti.«

»Hm,« je pomišljal Skakonček, »jaz bi pa najraje skakal.«

»Dobro,« je rekla Majdica po kratkem razmišljanju, »Zaplešimo najprej Marička sedi na kamenu, potem se pojdi-mo loviti in nazadnje bomo šli skakat, do bodo obveljali predlogi vseh treh.«

»Jaz bom Marička«, se je ponudila muca.

»In jaz bom Karel — brat«, je pristavil Skakonček.

Muca je skočila na pručko in sedla. Majdica je z balončkom v roki plesala okoli nje in pela: »Marička sedi na kamenu ...«

Ko je zapeela: »... nato pristopi Karel brat« je izpustila balončka in Skakonček je poletel k muci ter jo nežno podrgnil po mehkem kožuščku. Toda ko bi bil moral Karel-Skakonček suniti muco-Maričko v srce, se je igra končala. Ne, tega ni mogel balonček. Da bi on gospo muco sunil v srce, tega pa ne, niti za šalo ne.

»No, suni jo, suni,« je prigovarjala Majdica, »samo tako malo jo suni, saj je ne bo nič bolelo.«

»Ne, tega pa ne,« se je odločno uprl. »Gospo muco pa ne bom suval, saj sva vendar prijatelja.« Morda se je v naj-skrbnejšem kotičku svojega očiščene

srca le bal, da bi potem še muca njega sunila s tačko in še kremplje bi lahko pokazala. Ne, v take nevarne igre je boljše se ne spuščati. In zato se je Majdici tako odločno uprl.

»Ti si pa res neumen,« se je hudovala Majdica, muca se je pa ponorčevala: »Gospod Skakonček je malce preveč dobrega srca.« Vendar se ji je le dobro zdelo.

Potem so se šli loviti. Skakonček je letal, muca skakala, Majdica pa je tekala. Skakonček in Belka sta se ji spretno izmikala, ko je ona lovila. Vsa izmučena je že bila, ko se ji je končno posrečilo ujeti muco za rep.

»Ph, ph,« je pihala muca in se poganjala za Skakončkom in Majdico, onadva sta se ji pa izogibala in izmikala, kolikor in kamor sta se ji le mogla. Zlasti na Skakončka se je jezila, ki jo je posebno dražil. Ko je že mislila, da ga ima, ji je prav pred osom popihljal proti stropu.

»Ph, ph,« je pihala in se jezila: »Mijav, mijav le počakaj nepridiprav, te bom že ugnala, te bom že. . .«

In ga je res. Pod posteljo se je skril in čakala. Tiho, tiho, Skakonček je tičal po stropom ter napenjal oči, da bi videl v katerem kotu je muca, da bi jo malo podražil. Pa je ni nikjer videl. Ves radoveden se je spustil nižje in še nižje, prav pri tleh je že bil, tedaj pa je . . . hop, skočila muca izpod postelje, ga ujela za vrstico in zadovoljna zabrundala: »Mr, mr, pa te imam. . .«

Nazadnje so se še pomerili v skakanju. Pri tem se je pa Majdica slabo odrezala. Takoj je spoznala, da jo bosta muca in tudi Skakonček prekosila. Nosek se ji je povekil. Sedla je na pručko in užaljena rekla: »Jaz se že ne pojdem več.«

Skakonček in muca sta skakala prav do poznega mraka, ko je prišla Majdica mama domov. Potem je balonček ves truden legel Majdici v naročje, muca se je pa stisnila k njenim nogam in čakala, kdaj bo Majdica mami skuhala večerjo, pa še za prenočišče jo je poprosila.

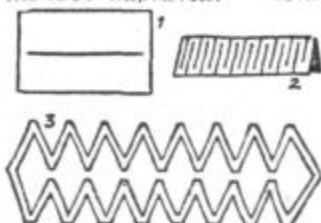
»Mr, mr,« je zamivkala, »kajne, saj lahko pod pečjo ležem nocoj. Tako pusto je zunaj mraz in dež, mr, mr.«

»Seveda, seveda, je prikimala Majdica, »kar lezi, mucika, kar lezi.«

(Dalje prihodnjič)

Pozor Jutrovčki, pokažemo vam čudovite čarovnije!

Na naših slikah vidíte čudovitega čarovnika Čiričarija. S smehljajem na obrazu se postavi pred vas in vas vpraša: »Ali zna kdo izmed vas zle-sti skozi dopisnico?« — Gotovo ga vsi z začudenjem gledate in nekateri ste najbrže celo jezili, češ, taka vprašanja so vendarle malo preneumna! Saj tega ni mogoče napraviti! — »Nu«, pra-

vi mladi čarovnik, »če si hočete delo olajšati, lahko vrežete v dopisnico veliko luknjo, morda poide potem lažje... Kaj? Še zmerom ni nikogar, ki bi se upal napraviti to umetniško!? Potem mi ne ostane drugega, kakor da vam sam pokažem, kako se to napravi!

Čudoviti čarovnik vzame dopisnico v roke in jo po sredi zareže, kakor vam kaže slika 1. Potem pregane dopisnico v sredi in napravi zdaj na tej, zdaj na oni strani zarezo, kakršne vidíte

na naši sliki 2. Na sliki 3 vidíte, kakšno obliko je zdaj dobila dopisnica. In na sliki 4 vam kaže naš mladi čarovnik, da zlahka zleze skozi dopisnico in da je torej naloga popolnoma rešljiva.

S tem pa še ni konec predstave. S čudovito zgovornostjo vam zatrdi, da lahko naidebe'ejšo knjigo iz knjižnice — odpilne Ali mu naj verjamemo?

Ker vidí, da ima pred seboj same nejeverne Tomaže, se odloči in nam z modrim obrazom pokaže tudi to umetnijo. Iz žepa privleče veliko papirnato vrečico. Vrečico položi na mizo in na spodnji del vrečice postavi debelo knjigo. Zdaj napiha v vrečico zraka. Pritisk na knjigo postaja čedalje močnejši. Zrak pritiska v skrajne konce vrečice in knjiga se prevrne. Ali ste ga videli, fanta od fare!

Zdaj mu že vsi verjamemo, da je res velik čarovnik in da zna vse, karkoli nam pripoveduje. Z napetostjo čakamo naslednje točke. Mladi čarovnik vzame igralno karto, jo položi na skrajni člen kazalca in na sredino ležte dvodinarski novc. »Gospoda, pokažem vam, kako lahko odstranim karto, ne da bi se dotaknil novca, ki mora ostati na mojem kazalcu!« Tega mu pa res ne verjamemo, toda — Bog ve, morda se mu tudi ta čarovnija posreči. In res, s desnico štrane karto s prsta in novc mu ostane na kazalcu.

Tega mu ševeda ne boste mogli takoj ponarediti. Vaje je treba za to umetniško! Važno je, da zadenete karto tako, da odleti v popolnoma vodoravni legi in tako hitro, da ne utegne premakniti novca.

Zlomkova čarovnija

Srbska narodna

Neko jutro se je kraljevič odpravil na lov.

Ko je gasil po snegu, se mu je nenadoma ulila kri iz nosu. Videl je kapije, kako so se rdečile na belem snegu in pomislil: »Oh, ko bi dobil za ženo deklico, ki bi bila bela kot sneg in rdeča kot kri.«

Tako misleč je srečal starko in jo vprašal, ali bivajo kje taka dekleta. Starka mu je povedala, da je v gori pred njim hiša brez vrat pa s samo enim oknom, ki prideš skozenj v hišo in iz nje, in v tej hiši da živi taka deklica.

»Ali, sinko moj«, mu je rekla, »nihče se še ni vrnil, kdorkoli je šel tja, da jo zasnuje.«

»Presneto, pa naj se ne«, je odgovoril kraljevič, »jaz pojdem; kje je pot?«

Ko je starka to slišala, se ji je zasmilil. Segla je v nedrje, izvlekla košček kruha, ga dala kraljeviču in rekla: »Vzemi ta kruh, toda pazi nanj kakor a zenico v očesu.«

On vzame kruh, se odpravi dalje in sreča čez čas spet drugo starko ki ga tudi vpraša, kam je namenjen. Odgovori ji, da gre snubit in to deklico Starka ga začne pregovarjati in ga opozarjati na vse, kar mu je povedala prva. On ji pa reče: »Primojdunaj, starka, pojdem, četudi se več ne vrnem.«

Nato mu da starka lesnik, rekoč: »Hrani ta lesnik, ker ti bo suzil.«

On vzame lesnik in gre dalje. Čez nekaj časa sreča tretjo starko. Sedela je ob poti. Tudi ta ga vpraša, kam ga vede pot. Odgovori ji, da gre snubit in to deklico. Ko starka to sliši, ga začne jokaje rotiti, naj pusti to deklo, in mu pove isto kakor prvi dve; a tudi nje noče ubogati. Tedaj mu da starka oreh in reče: »Vzemi ta oreh in hrani ga, dokler ga ne boš potreboval.«

Kraljevič, začuden nad temi darili, vpraša ženo, kaj pomeni, da mu je dala prva kruha, druga lesnik, ona sama pa oreh. Starka mu reče: »Ko prideš pred hišo, vrzi kruh zverem, da te ne požre, kadar boš pa najbolj v striski, vprašaj najprej lesnik, nato pa še oreh.«

Kraljevič gre potem dalje, dokler se ne znajde pod goro, kjer opazi tisto hišo. Ko pride pred hišo, ga naskoči celo krdelo vsakterih zveri. On pa po starkinem nasvetu vrže na vsako izmed njih nekaj tistega kruha, tako da so omotene — zakaž kruh je imel poseben vonj — popadale na trebuhe in podvile repove podse. Ker ni bilo vrat, okno pa visoko, vidi, da sedaj ne more gori. Tedajci pa zagleda, kako neka žena spušča skozi okno svoje zlate lase. Ko to vidi,

plane tja in se obesi na lase, ki ga povlečejo v hišo. Kdo je bil — prav tista deklica! Bila sta drug drugega vesela in deklica mu je rekla: »Zahvali Boga, da matere ni doma; šla je v goro nabirat zelišč, ki z njimi začara mladeniče in jih izpremeni v zverjad. Tako je storila z vsemi mojimi snubci, ki bi bili kmalu tudi tebe raztrgali. Samo Bog ti je pomagal, da te niso, zato pa zbeživa!«

Nato zbežita po gori, kolikor jima noge dado. Bežec se ozreta in vidita, kako hiti njena mati za njima. Bala sta se, ker je bila starka že na tem, da ju ujame. Tedajci se kraljevič spomni lešnika, ga vzame v roko in ga vpraša: »Ah, za Boga! Kaj naj sedaj storiva?« Lešnik pa odgovori: »Steri me.«

In ko ga je strl, so se ušile iz njega ognjene reke, ki so materi zaprle pot. Ta pa udari s palico po vodi, tako, da se razdvoji v dve strugi, nato pa, hajdi, znova za njima. Ko vidita, da ju bo

spet dohitela, vzame kraljevič oreh v roko in ga vpraša: »Zdaj pa ti povej, kaj naj storiva?« »Razbij me!« mu odgovori oreh. In ko je kraljevič tako storil, je švignil iz oreha plamen, ki je užgal skoraj vso goro. Toda dekličina mati je planila v ogenj, ki je še tisti mah ugasnil in se nato znova spustila za njima, da bi ju ujela.

Kraljevič tedaj izprevidi, da je to zlomkova čarovnija, se prekriža, obrnjen proti vzhodu, in pokliče usmiljenega Boga na pomoč. Tedajci je udaril grom, ki je sežgal dekličino mater, zemlja se je razpočila pod njo in ji strla kosti.

Kraljevič je pa srečno pribežal z deklico domov, jo dal pokristjaniti ter jo vzel za ženo.

Lojze Zupanc:

Graščak in vrag

Belokrajnska pripovedka

Bil je grad. V tem gradu je živel bogat graščak, ki je rad kvartal.

Na sveti večer je graščak povabil mnogo kvartačev v svoj grad. Zunaj pa so zvonovi vabili k polnočnici. Zvonenje je je graščaka motilo, zato je ježno vrzel kvarte pa vizi in zaklel:

»Naj vse skupaj vzame vrag.«

Komaj je spregovoril, že je v sobo prišepal sam vrag. Oblečen je bil v zelen frak, rdeč cilindar je držal v desnici in se globoko klanjal graščaku.

Graščak ga je spoznal. Bil je srčen človek in je zavpil:

»Kar brž se izgubi v dolino in poreži vrvi cerkvenim zvonovom, da bodo menjali s tem zvonenjem.«

»Hja, milostni gospod, kaj pa zaradi plačila ...« se je vrag obotavljal.

»Kar brž!« je zavpil graščak. »Za plačilo se že domeniva.«

In vrag je izginil.

Pogovor pa je slišal grajski kočijaž. Brž je pohitel v grajsko kapelo, zajel v posodo blagoslovljeno vodo ter še pred vragom pohitel v dolino. Ko se je vrag približal zvoniku, je pričel kočijaž škropiti z blagoslovljeno vodo, da se mu vrag ni mogel približati.

Vrag pa jezen, ker ni mogel porezati zvonovom vrvi, se je tuleč umaknil. Zdirjal je pred grad in se s tako silo zaletel vanj, da se je sesul. In vsi kvartači so našli smrt pod razvalinami.

Še danes so pod Gorjanci vidne razvaline tega gradu.

JUTROVČKI PIŠEJO

Čevelj pripoveduje. Otroci smo skakali po vasi, brskali po smetišču, kjer smo zagledali star čevelj in stegnili roke po njem. Toda odmaknili smo se, ko smo zaslišali besede, ki jih je spregovoril. »Otroci prosim vas, pustite me, da v miru umrem«. Zaprošili smo ga, naj nam pove svojo življensko zgodbo. Ustregel je naši želji. Začel je pripovedovati: »Bilo je med svetovno vojno, ko sem v Ljubljani zagledal beli svet. Postavili so me v izložbo. Bil sem okusno in dobro napravljen. Čez nekaj dni je prišel vojak, me kupil in odnesel. V vojašnici me obuje in moral sem iti z njim. Hodil sem po Srbiji, kjer je moj gospodar prišel v ujetništvo. Ker sem bil že strgan me je dal popraviti. Nato sem nastopil trnjevo pot čez Albanijo in Krf in od tam z ladjo nazaj v domovino. Gospodar je naju z bratom, ko sva bila že čisto obnošena, podaril nekemu vojaku, ki naju je kmalu vrgel na smetišče, kjer je mojega brata pobrala neka stara ženica in ga vrgla na ogenj, a jaz pa ležim tukaj pred vami in vas prosim, pustite me, dr v miru umrem, z zavestjo da sem koristil s svojim življenjem samo drugim.«

Javornik M., uč. II. razr. klas. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Dobila sem lani od Božička lepe sneške. Nosila sem jih z veseljem tako dolgo, da sem jih čisto raztrgala. Potem sem jih vrgla za potok. Ko sem drugi dan šla mimo, sem slišala kako so moje zavržene sneške tožile svojim zavrženim sobratom o svoji usodi in o moji nehvaležnosti. Lepo Te pozdravlja Danica Zorinič, uč. II. b razr. v Slovenski Bistrici.

Zgodba o čevlju. Sprehajala sem se po gozdu. Naenkrat zagledam pred se. boj raztrgan čevelj, stojim pred njim in ga vprašam kaj ga je tja privleklo. Ves objokan mi začne pripovedovati svojo žalostno zgodbo. Ko je bil še lep, je služil svojemu prvemu gospodarju, ki je bil vnet plesalec in nočni popivavec. Prehodil je mnogo dvoran in plesišč. Nazadnje je pa šel k svojemu prvemu popravilu k čevljarju. Od tistih dob ni bil več tako zdrav in tudi prejšnji gospodar ga je zavrzel in ga podaril beraču,

ki mu je še služil, dokler ni bil ves raztrgan in ga je vrgel v gozd, kjer je obležal.

Baus Blanka, uč. III. razr. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Prosim, oprosti mi, da se Ti nisem takoj zahvalil za prelepo knjigo. Bil sem prejšnja dva meseca bolan ter sem imel hud revmatizem. Sedaj sem bil operiran na bezgavkah v Ljubljani v Šlajmerjevem domu. Operacija je dobro izpadla. Tudi Tebe bi bil lahko obiskal pa sem imel zelo malo časa, ker sem se kmalu moral vrniti domov. Doma bom še par dni potem pa grem v Ptuj v šolo. Še enkrat se Ti najlepše zahvaljujem za lepo knjigo, ki sem jo z veseljem bral. Te pozdravlja Tvoj vneti bralec »Mladega Jutra«

Žagar Ciril, dijak v Ptuj.

Zgodba o zavrženem čevlju. V neki prodajalni čevljev je stal par čevljev na polici. Kmalu stopita v trgovino oče in sin. Oče je kupil sinu tiste čevlje, Tonček, tako je bilo mlademu navihancu ime, je nese čevlje z očetom domov. Drugi dan je bila nedelja. Tonček se je z novimi čevlji napotil k maši. Seveda je hodil po največjih lužah. Kmalu je zagledal na travniku svoje tovariše, ki so veseli brcali žogo. Stekel je k njim in brcal žogo na vse načine. Kmalu je prišel redar in mu vzel žogo. Vkljub temu fantje niso obupali. Dobili so velik kamen in ga začeli brcati. Ko so pa postali lačni so se napotili domov. Tonček pa je v strahu videl, da mu oba palca na nogah gledata izza podplatov. Mislite si, kako se je bal očeta. Ko pa je stopil v sobo, je strogi oče takoj opazil, da je strgal čevlje. Pošteno ga je premikastil; še klečati je moral, a brez kosila. Oče je nesel čevlje k čevljarju, ta pa mu je delal, da jih ni vredno popravljati. Jazen je vrgel oče čevlje na smetišče, kjer ležijo še zdaj. Tonček bo pa moral bos hoditi.

Gončar Ivan, dijak v Ljubljani, Sv. Petra c. 27.

Čevelj pripoveduje: »Ko me je čevljar napravil sem romal v trgovino, kjer me je trgovec postavil v izložbo. Tu se je začelo zame novo življenje. Ljudje so me radi gledali, ker sem

imel lepo obliko. Lepega dne pride mimo trgovine neka gospa s svojim sinom. Ustavila se je pred izložbo in me od vsehi strani ogledovala. Potem je rekla sinu: »Te čevlje ti bom kupila!« Stopila je v trgovino in velela trgovcu: »Dajte mi tiste čevlje iz izložbe!« Trговец je odklenil izložbo in me nesel v trgovino. Zavil me je v lep papir in me dal gospe. Odštela je zame denar, ki ga je trgovec zadovoljen spravil v blagajno. Gospa me je nesla k sebi na dom, tam me je deček obul in odšel z menoj na izprehod. Čez leto dni so se moji podplati strgali. Deček me je v jezi vrgel v kot. Joj, ko bi vedeli otroci, kako me je bolelo. Drugo jutro me je gospa pobrala in me vrgla v zaboj za smeti. Ko je privozil smetar, me je vrgel z smetmi in odpadki v voz. Tako sem prišel na smetišče, kjer ležim še dandanašnje.

Pirnat Angelca, uč. II. a razr. II. mešč. šole v Šiški.

Dragi stric Matic! Zadnjič sem bil na njivi, ki jo je bil kmet pravkar pognojil. Sredi njive pa je bil nataknen na palico star čevelj. Ko me je čevelj zagledal mi je potožil svojo nesrečo. Priporočnoval je takole:

»Jaz bil sem najden v gnoju domačije, tja vrgel me je vaški smrkolin. Me najde hlapec, posuši na soncu, visim zdaj kot strašilo, vrabcem v opomin!«

Čirč Ekar, dijak II. a. razr. drž. real. gimn. v Kranju

Čevelj pripoveduje: »Ljubi otrok, če greš mimo mene in me zagledaš raztrganega in zavrženega v jarku, si gotovo ne moreš predstavljati, kako zelo imeniten sem bil nekoč. Izdelali so me iz najkrajšega usnja v veliki tovarni. Odtod sem prišel v trgovino, kjer so me zaradi moje izredne lepote postavili v izložbeno okno. Ljudje so se ustavljali pred izložbo in me občudovali. Na to sem bil posebno ponosen. In naposled je prišel imeniten gospod, ki me je kupil. Pri tem gospodu se je šele začelo zame pravo veselje. Hodil sem po lepo zlikanih parketih in lepih asfaltiranih cestah, in celo z avtomobilom sem se večkrat vozil. Toda kmalu je bilo konec veselja. Ko

sem bil malo oguljen in zgrbančen od prvih znakov starosti, me je gospodar podati beraču. Tu se je začelo moje trpljenje. Odslej sem hodil po grdih, blatnih in kamenitih cestah, dokler se nisem tako strgal, da me je berač nekdan vrgel v cestni jarek. Tu ležim zdaj in čakam, da bom zapuščen in pozabljen razpadele.

Marjan Muršič, uč. III. a razr. v Mariboru, Mejna ul. 12.

Stari čevelj pripoveduje. Rodil sem se v samotnem kraju, v majhni hišici preprostega čevljarja. Zgodilo pa se je, da je prišel nekoč k temu čevljarju mlad gospod. Pogodila sta se zame. In v nekaj trenutkih sem že tičal pod pazduho kupca, ki pa ni bil imeniten gospod, ampak navaden delavec. Ves lep in svetlikajoč se, sem ošabno gledal one ljudi, ki so me otipavali in ogledovali. Ni bila dolga pot do hiše mojega novega gospodarja. In v kratkem času sem že bil na njegovih nogah. Stopal sem po hribih in dolinah, gazil sem vodo, spremljal sem ga na poti v mesto. Ondi sem se počutil prav dobro. Hodil sem po asfaltirani in opazoval šege ljudi. Spremljal sem gospodarja tudi po železnici, avtomobilu, tramvaju itd. Zajavkal sem, če sem stopil na žrebelj: a kljub temu sem bil vesel, da ni železo ranilo gospodarja noge. Največkrat pa sem spremljal gospodarja v tovarno. Tam se je trudil noč in dan, da si prisluzi kruh. A nekega dne ni dobil dela v tovarni. Obupal je. Prvič v svojem življenju sem prestopil gostilniški prag. Vlekel sem ga sicer nazaj, a vse zaman. In tako je popival nesrečnež cele noči in se veselil s »prijatelji« pijanci, dokler se nisva končno oba zgrudila v občestni jarek. Iz njega so naju potegnili dobri ljudje. Gospodar je moral v posteljo. Po dolgi mučni bolezni je za vselej zatisnil oči. Pogubil ga je alkohol. In potem sem kot miloščina služil ubogemu beraču. Pa moja koža je slaba; zato je zasijal na mojem podplatu beli dan. Sedaj pa počivam v stari šari in premišlujem o svojem življenju.

Korenjak Jakec, uč. V. razr. narodne šole v Mozirju

Rešitev magičnega lika

Navpično: 1. Simon, 2. Jenko.
Vodoravno: 1. cimet, 2. Gorka.

Rešitev diamanta

Vodoravno in navpično: 1. Jutro, 2. čuk, 3. kri.

Listnica uredništva

Svoj natečaj zaključimo 1. marca. Imena nagajencev objavimo dne 8. marca. Vseh spisov na žalost ne bomo mogli objaviti, ker nam primanjkuje prostora.

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Tomček Thurnhor, uč. III. razr. v Višnji gori, Jančič Ivan, uč. VI. razr. steklarna v Hrastniku, Preinar Leopold, uč. II. a razr. drž. real. gimn. v Kranju, Strauss Lada, uč. I. b razr. il. drž. real. gimn. v Ljubljani, Zgonc Dušan, dijak I. c razr. drž. real. gimn. v Celju, G. Zadnik, uč. III. razr. na Ledini v Ljubljani, Milena Lendovšek, dijakinja II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ponikvar Stanko, uč. II. a razr. državne realne gimnazije v Ljubljani, Dušan Pavletič, uč. V. razr. Bloke, Nova vas pri Rakeku, Kroner Ludvík, uč. I. d. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Anatol Fabiančič, uč. osn. šole Ruperčevrh p. Bircna vas na Dolenjskem, Bavce, Ljubomir, dijak I. b kl. gimn. v Ljubljani, Savina Sekirnik, uč. IV. razr. Sv. Glogar pri Rogatcu, Kovač Marijan, uč. II. razr. real. gimn. v Hercegovci, Novom, Vodopivec Pavla, uč. I. razr. mešč. šole v Senovem pri Rajhenburgu, Turnšek Adolf, dijak III. real. gimn. v Limbušu pri Mariboru.

Križanka „Krava“

Vodoravno: 1. pijača starih Slovanov; 3. zgodovinsko polje v Jugoslaviji; 7. ostanek podrtga drevesa; 8. vrh v Julijskih Alpah; 9. mašnikovo oblačilo.

Navpično: 1. vodja črede; 2. predel v naravi; 3. čoln; 4. zemljiška mera; 5. nočna ptica; 6. vrh v Karavankah; 7. namizno pogrinjalo.

DANILO GORINŠEK:

Berački

Kratkohlači smo berači,
čevlje stare, milodare,
prazno malho nosimo,
kruh, obleko prosimo.

Mati naša vsak dan vpraša:
Oče, kdaj boš kruh delil?
Oče išče, kje prgišče
črne moke bi dobil...

Zdaj že oče glasno joče:
Kdaj bo konec teh nadlog?
Dasi prosim, ne izprosim,
da bi sit bil moj otrok!...

Kratkohlači smo berači
— revež, kdor berači mlad —
dinar dajte, glad končajte,
— Bog vam plačaj tisočkrat!